

Ավետիք Իսահակյան

Կրտսննեմ ահա, - լուռ երեկոյին

Կրտսննեմ ահա, - լուռ երեկոյին
Բարակ ծուխ կելնի իմ հոր օջախեն.
Եվ ուռիներս մարմանդ կօրորվին,
Ծորիդը կերգե անտես խորշերեն...

Մեղմ ճրագի տակ նստել է տխուր
Ծերունի մայրս՝ մանկիկս գրկին. –
Մուշ – մուշ քնել է մանկիկս՝ անդորր.
Ու աղոթք կանն մայրիկս՝ լռին. –

«Ամեննեմ առաջ թո՛ղ ինքը հասնի
Ամեն հիվանդի, հեռո՛ւ ճամփորդի.
Ամեննեմ հետո թո՛ղ ինքը հասնի
Քե՛զ, իմ խեղճ որդի՛, իմ պանդուխտ որդի»:

Անո՛ւշ ծուխ կելնի իմ հոր օջախեն,
Մայրս կաղոթե՛ մանկիկս գրկին.
Ծորիդը կերգե անտես խորշերեն
Եվ ուռիներս մարմանդ կօրորվին...

1911

Կ.Պոլիս